

החתונה

טוביה ארז

הכותב במהלך הנאום שאיש לא שמע

חלק המעבר. כאשר האורחים מתפורים ומחפשים את המקומות, ואז כדי שלא יהיה שקט מידי צריך להקת רקע. אלו הם נאומי הברכה. כמו מוזיקת מעליות. כולם שומעים, אבל אף אחד לא מקשיב. ובגלל שאף אחד לא מקשיב אני יכול להגיד כל מה שאני רוצה.

לפני כמה חודשים נפגשנו ארבעתנו, ההורים של החתן וההורים של הכלה לסגור עסקה. היה זה במסעדת דגים קטנה ברחוב בן יהודה בתל אביב. הצטרף אלינו האח הגדול של החתן, שהוא עורך דין מפורסם, כדי לקחת תצהירים. לאחר מנת הדגים וכמה בירות הגענו למסקנה והחלטה.

המסקנה: שני הצדדים עושים פה עסקה מצוינת.

ההחלטה: אין חזרות, אין החלפות. נגעתם, שילמתם. תעבדו קשה כי אנחנו לא לוקחים אתכם בחזרה.

אבל חתן וכלה יקרים, אל תהיו פתאום חיבורים. אתם באים עם הכנה טובה לעסקה. החתן עבד בכריכות הדגים בקיבוץ והוא התמחה בבעלי חיים שתקנים וחלקלקים. הכלה מאיך רכשה דיפלומות וניסיון בחינוך מיוחד.

אז מה שנשאר לכם לעשות זה להיכנס לפורשה, להוריד לאחור את המושב, לשים חגורת בטיחות, לשלב מהלך, ללחוץ על הגז ולצאת למסע המופלא. מזל טוב.

האבא של הכלה

מהמיקרופון שנמסר לי. היחיד שהביט בי בחצי מבט היה המנחה, שרמז לי בידו להתחיל, וגם לסיים מהר כי האורחים רעבים.

לרגע היססתי. אני הרי רגיל להיות במרכז העניינים. אבל מיד התעשתי ונשאתי את הנאום בשקט ובמהירות, כדי לא להפריע חלילה לשמחת החוגגים. האם האורחים בכלל והזוג הצעיר בפרט הפסידו את נאום השנה? שפטו בעצמכם.

●●●

ברוכים הבאים לכל האורחים, בני משפחה, חברים ומתפלחים.

היה קודם דיון מאחורי הקלעים לגבי סדר הנאומים. מאחר שאני זקן הנואמים, הזוג הצעיר התעקש שאנאם ראשון כדי שאוכל להגיע בחזרה לבית האבות לפני כיבוי האורות.

כבעל ניסיון בהרבה חתונות כולל החתונה שלי, הבחנתי כי לכל החתונות יש מבנה משותף. הן מתחלקות לשלושה חלקים. החלק הראשון הרציני, קבלת הפנים, התיבה בכניסה עם החרוץ למעלה והמנעול שהמפתח שלו נמצא אצל בעל האולם. החופה, שוברים כוס ואומרים כל מיני נדרים. היה שם גם קטע מביך בו הצטרכתי להתנשק עם האבא של החתן. נדמה לי שהוא לא התאושש עד עתה.

ישנו החלק השלישי, השמח: מוזיקה, אוכלים, שרים, רוקדים ושותים.

וישנו החלק האמצעי, הקצר, והוא

לקראת החתונה של ביתי הצעירה עם בן זוגה המקסים בקיץ האחרון, הודיע לי הזוג הצעיר כי אני מוזמן לשאת בערב האירוע נאום ברכה.

התלבטתי איך לכתוב נאום אשר מצד אחד יישמע כמו אלתור של רגע, ומצד שני "כל שערה בו תהיה במקומה", כמו שהספר שלי אומר. מצד אחד הנאום יהיה מלא מסרים ורגשות, ומצד שני יהיה שנון ומברך, והעיקר שיהיה קצר ומרתק.

משימה בלתי אפשרית. ישבתי, כתבתי, מחקתי, שיניתי. בדמיני עמדתי כמו דמוסטנס, הנאום היווני הגדול, מול קהל מרותק של חברים וקרובי משפחה הלוגם בצימאון כל מילה וכל פנינה שיוצאת מפי. הנאום נישא קולח ובוטח, מגיע לכל אוזן ובסופו יישמעו תשואות ומחאיות כפים סוערות, חיבוקים ונשיקות וברכות יותר על הנאום המבריק מאשר על החתונה.

הרגע הגיע. בעיצומה של החתונה נקראתי למיקרופון במרכז רחבת האולם. הרגשתי כמו כוכב תיאטרון שיוצא לבמה להופיע בתפקיד חייו.

הבטתי סביב לראות את מאות האורחים נדחקים לתפוס מקום טוב יותר כדי לראות ולשמוע אותי. אבל מה שראיתי היה בדיוק ההיפך. חלק מהאורחים עומדים בתור למזנון, חלקם יושבים סביב שולחנות לועסים בחדווה ומפטפטים, אחרים עומדים עם כוסות היין כשגבם מופנה כלפיי! הרעע מהשיחות וממוסיקת הרקע האפיל על כל קול שיכול היה לבקוע

טוביה ארז, תושב כפר ורדים, כותב טורים בא-לה כפר וחבר בתנועת כפר ורדים ירוק